

200804797/1.

Datum uitspraak: 13 februari 2009

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 26 mei 2008 in zaak nr. 07/36110 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 mei 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uitzetting van de vreemdeling, gelet op zijn medische situatie, een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zou kunnen opleveren. In dit verband betoogt hij, onder verwijzing naar het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 8 maart 2007 en het ter aanvulling daarvan uitgebrachte advies van 20 april 2007, dat de rechtbank heeft miskend dat geen sprake is van een ziekte in een vergevorderd en levensbedreigend stadium en mitsdien niet van uitzonderlijke omstandigheden die in het licht van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) een schending van artikel 3 van het EVRM zouden kunnen meebrengen.

2.1.1. De rechtbank heeft overwogen dat tussen partijen niet in geschil is dat de vreemdeling lijdt aan een terminale nierinsufficiëntie en dat het uitblijven van de hiervoor noodzakelijke behandeling in de vorm van hemodialyse en medicatie hem in een direct levensbedreigende medische situatie zal brengen. Hieruit volgt volgens de rechtbank dat de medische situatie van de vreemdeling zodanig is dat uitzetting een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen opleveren. Weliswaar is, aldus de rechtbank, in het advies van het BMA van 20 april 2007 desgevraagd ontkend dat de vreemdeling zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt, doch deze kwalificatie is onmiskenbaar slechts het resultaat van de medische behandeling die de vreemdeling hier te lande ontvangt; het advies stelt immers eveneens buiten twijfel dat stopzetting van die behandeling voor de

vreemdeling tot een direct levensbedreigende situatie zal leiden. Dit laat naar het oordeel van de rechtbank geen andere conclusie toe dan dat de vreemdeling wel degelijk lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en levensbedreigend stadium, zodat zijn medische situatie binnen de reikwijdte van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt, waarvoor de rechtbank steun vindt in de uitspraak van de Afdeling van 23 november 2005 in zaak nr. 200506808/1 (ter voorlichting van partijen aangehecht).

2.1.2. Blijkens vaste jurisprudentie van het EHRM (zie laatstelijk de uitspraak van 27 mei 2008 in zaak nr. 26565/05, www.echr.coe.int/echr) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.1.3. De vreemdeling heeft niet met medische verklaringen of anderszins aangetoond dat de ziekte waaraan hij lijdt zich in een dergelijk stadium bevindt. Dit blijkt evenmin uit de adviezen van het BMA. Door het BMA is immers desgevraagd ontkend dat de vreemdeling zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt. Uit de passage in het advies van 20 april 2007 met de strekking dat stopzetting van de behandeling voor de vreemdeling tot een direct levensbedreigende situatie zal leiden, kan geen andere conclusie worden getrokken over de aard van de ziekte. Weliswaar zal, indien de behandeling wordt stopgezet, van een levensbedreigende situatie sprake zijn, maar dat betekent niet dat, zolang dat niet het geval is, van een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium sprake is. Hierbij is van belang dat uit het advies van het BMA van 8 maart 2007 blijkt dat er in Ghana voor de vreemdeling een behandelmogelijkheid is en dat uit de jurisprudentie van het EHRM niet kan worden afgeleid dat bij de beoordeling van de medische toestand mede betrokken moeten worden speculaties over mogelijke toekomstige belemmeringen van de toegang tot de noodzakelijke zorg. In dit verband kan worden gewezen op de overwegingen 47 en 50 van voormelde uitspraak van 27 mei 2008 en de overwegingen 38 en 39 van de uitspraak van het EHRM van 6 februari 2001 in zaak nr. 44599/98 (www.echr.coe.int/echr). Voor het oordeel van de rechtbank is voorts geen steun te vinden in voormelde uitspraak van de Afdeling van 23 november 2005, nu het BMA in die zaak eveneens concludeerde dat geen sprake was van een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Uit het voorgaande volgt dat geen sprake is van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM, zodat het beroep van de vreemdeling op artikel 3 van het EVRM niet kan slagen. Het vorenstaande laat onverlet dat indien zou blijken dat niet aan de door het BMA in zijn advies van 8 maart 2007 gestelde voorwaarde met betrekking tot voortzetting van de noodzakelijke behandeling kan worden voldaan, zich een situatie kan voordoen waarin om die reden een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd zou behoren te

worden verleend.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling het volgende.

2.3. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

2.4. Gelet op het vorenstaande zal het door de vreemdeling tegen het besluit van 22 augustus 2007 ingestelde beroep ongegrond worden verklaard.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 26 mei 2008 in zaak nr. 07/36110;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

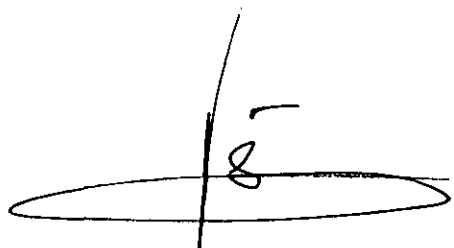
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 februari 2009

91.

Verzonden: 13 februari 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 07 / 36110 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 22 augustus 2007.

Kenmerk: 0601.16.0022.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 13 maart 2008.

I. PROCESVERLOOP

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit is op 19 september 2007 op nadien aangevoerde gronden beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 13 maart 2008, alwaar eiser zich heeft doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. A. van der Toom, advocaat te Roermond.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. J.E.J. ten Berg, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

De rechtbank gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Eiser heeft de Ghanese nationaliteit. Hij is Nederland op 13 januari 2006 binnengekomen; op die dag is eiser bij een controle door ambtenaren van de Koninklijke Marechaussee aangetroffen als passagier van een personenauto op de autosnelweg A67 te Venlo. Eiser heeft toen ter identificatie een Britse militaire identiteitskaart getoond die op een andere naam dan die van eiser is gesteld. Op 14 januari 2006 heeft eiser de in rubriek I genoemde aanvraag ingediend.

Ter staving van deze aanvraag heeft eiser gesteld dat hij ongeveer twee jaar voor zijn binnenkomst in Nederland is vertrokken uit Ghana. Hij heeft in Ghana problemen ondervonden in verband met de strijd tussen twee rivaliserende dorpschoufden. Eiser is als aanhanger van één van die dorpschoufden geslagen en gearresteerd. Eiser heeft na zijn arrestatie weten te ontsnappen. Naar aanleiding van deze gebeurtenissen heeft eiser besloten om Ghana te verlaten. Hij vreest dat hij zal worden gearresteerd en vervolgd wegens de problemen met de dorpschoufden wanneer hij terugkeert naar Ghana.

Verweerder heeft de aanvraag van eiser bij besluit van 23 februari 2006 afgewezen. Dit besluit heeft verweerder nadien echter weer ingetrokken, waarvan hij eiser bij brief van 18 augustus 2006 op de hoogte heeft gesteld. Verweerder heeft vervolgens ten behoeve van de behandeling van de aanvraag van eiser een advies omtrent zijn medische situatie verzocht van het Bureau Medische Advisering van verweerders ministerie (hierna: BMA). Bij advies van 8 maart 2007, aangevuld bij advies van 20 april 2007, heeft het BMA te kennen gegeven dat eiser (onder andere) een terminale nierinsufficiëntie heeft. Zijn nieren hebben nog slechts een zeer geringe eigen restfunctie. Dit is het gevolg van een te hoge bloeddruk. Eiser wordt blijkens het advies tweemaal per week gedialyseerd (hemodialyse) en ontvangt medicijnen tegen de te hoge bloeddruk. Deze behandeling is blijvend van aard. Indien deze behandeling wordt gestaakt zal op korte termijn een medische noodsituatie ontstaan. Beëindiging van de dialyse zal betrokkene in een direct levensbedreigende situatie brengen. Op de vraag van verweerder of eiser zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt, wordt in het advies van het BMA ontkennend geantwoord. Uit de ten behoeve van het advies geraadpleegde bronnen van "SOS International" blijkt dat hemodialyse in Ghana mogelijk is en dat de noodzakelijke medicatie voldoende en betrouwbaar is. In het Korle Bu Teaching hospital in _____ is een afdeling voor hemodialyse. In dit ziekenhuis zijn ook de noodzakelijke medicijnen beschikbaar.

Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt - kort samengevat - dat er sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onderdeel f, van de Vw 2000. Eiser heeft namelijk geen paspoort noch reisbescheiden overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. Eiser had zijn treinkaartje van Spanje naar Duitsland moeten overleggen. Daarnaast heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van deze documenten hem niet kan worden toegerekend. Verweerder acht het asielrelaas van eiser voorts niet geloofwaardig. De geloofwaardigheid van de door eiser gestelde vrees voor vervolging in Ghana is aangetast doordat hij daartegen pas twee jaren na vertrek uit Ghana bescherming heeft ingeroepen. Bovendien heeft eiser na zijn ontsnapping nog twee maanden in _____ kunnen verblijven, hetgeen er evenmin op duidt dat hij gegronde vrees voor vervolging heeft. Daarnaast strookt de verklaring van eiser, inhoudende dat hij in Nederland asiel wilde aanvragen, niet met de omstandigheid dat hij bij zijn aanhouding een valse identiteit heeft opgegeven. Eiser heeft eveneens tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn arrestatie en mishandeling. De verklaring van eiser omtrent zijn ontsnapping en het verkrijgen van een gebitsprothese wordt bevreemdingwekkend geacht. De verklaringen van eiser omtrent de datum waarop de gevechten tussen de dorpshoofden hebben plaatsgevonden en omtrent de duur van zijn verblijf in _____ zijn vaag en summier.

De medische toestand van eiser leidt er volgens verweerder niet toe dat uitzetting van eiser een schending van artikel 3 van Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) oplevert. Hiervan is slechts sprake indien de vreemdeling zich bevindt in een vergevorderd en levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte, indien geen medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst aanwezig zijn en de vreemdeling in grote mate afhankelijk is van voorzieningen en opvang die hij in het uitzettende land al geruime tijd ontvangt. Gelet op het advies van het BMA is hiervan in het geval van eiser geen sprake. De toegankelijkheid van de medische voorzieningen voor eiser is in dit verband niet relevant. Het enkele feit dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Nederland gunstig afsteekt bij die van Ghana, dan wel dat de behandelmogelijkheden aldaar door financiële omstandigheden beïnvloed worden, vormt onvoldoende grond om verblijf van eiser in Nederland toe te staan.

Eiser betoogt in beroep - kort samengevat - dat het verliezen van zijn treinkaartje hem niet kan worden tegengeworpen, nu dit iets is wat iedereen kan overkomen. Hij heeft alles wat hij zich kon herinneren over zijn reisroute verteld. Eiser heeft een dermate laag ontwikkelingsniveau dat niet van hem kan worden verwacht dat hij naar westerse maatstaven antwoord kan geven op de hem gestelde vragen.

De door eiser gestelde ontsnapping is bovendien niet ongeloofwaardig; ook in Nederland komen ontsnappingen voor die achteraf gezien kinderlijk eenvoudig blijken te zijn.

Eiser kan zich voorts niet vinden in het BMA-advies. Dit is onzorgvuldig tot stand gekomen nu eiser zelf niet in persoon is opgeroepen voor onderzoek. Bovendien zijn de daarin gehanteerde uitgangspunten niet juist; eiser wordt niet tweemaal, maar driemaal per week gedialyseerd. Het oordeel van de BMA-arts is tegenstrijdig, nu enerzijds wordt gesteld dat er geen sprake is van een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte en anderzijds wordt gesteld dat door beëindiging van de dialyse een levensbedreigende situatie zal ontstaan.

Nu in Ghana voor 22,1 miljoen inwoners slechts 1 dialysecentrum bestaat, is feitelijk geen behandelmogelijkheid beschikbaar. Uit de rapporten van de Wereldbank blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg in Ghana bovendien afhangt van sociaal-economische status, geografische ligging en geslacht. Eiser zal voor zijn behandeling \$ 300,- per week moeten betalen, exclusief de kosten voor medicatie. Eiser beschikt niet over de hiervoor benodigde financiële middelen. Uit gegevens van de Wereldgezondheidsorganisatie blijkt dat een te hoge bloeddruk een van meest voorkomende doodsoorzaken in Ghana is. Dit wijst op eveneens inadequate of beperkte behandeling omtrent cardiovasculaire aandoeningen. Eiser woont bovendien km van de plaats waar de dialyse beschikbaar is. Gelet op het voorgaande is zeer aannemelijk dat eiser, indien hij zal worden uitgezet, kort na aankomst in Ghana zal komen te overlijden. De noodzakelijke medische behandeling is voor eiser namelijk feitelijk niet toegankelijk. Het enkel aanwezig zijn van een behandeling betekent niet dat een uitzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM kan meebrengen.

De rechtbank komt tot de volgende beoordeling.

De rechtbank dient in deze zaak te toetsen of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor de door hem gevraagde vergunning vormen. In dat verband is allereerst van belang of een van de omstandigheden als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onderdelen a tot en met f, van de Vw 2000 aan de orde is. In dat geval mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van totstandkoming van die bepaling (Tweede Kamer 1998/99, 26 732, nr. 3, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het asielrelaas immers geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om aannemelijk geacht te kunnen worden.

De rechtbank stelt vast dat eiser geen paspoort, noch enig ander identiteitsbewijs heeft overgelegd. Uit het proces-verbaal van gehoor in het kader van de vreemdelingenbewaring van 14 januari 2006 blijkt dat eiser heeft verklaard dat hij wel een paspoort had, maar dat dit na aankomst in Spanje door onbekenden is gestolen. Uit het rapport van eerste gehoor van 30 januari 2006 blijkt echter dat eiser heeft verklaard dat hij nimmer een paspoort heeft gehad. Gelet op de tegenstrijdigheid van deze verklaringen heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van identiteitspapieren hem niet is toe te rekenen. Dit brengt met zich dat in het geval van eiser sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onderdeel f van de Vw 2000, zodat van zijn asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan, zoals hiervoor is overwogen.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser overweegt de rechtbank voorts het volgende. De rechtbank stelt vast dat eiser tijdens het nader gehoor aanvankelijk heeft verklaard dat hij na de gevechten tussen de aanhangers van de twee dorpschefs is gearresteerd door de politie, dat hij toen is geslagen en dat zijn tanden daarbij uit zijn mond zijn geslagen.

Tijdens het nader gehoor heeft eiser vervolgens echter verklaard dat hij tijdens de gevechten is geslagen, dat hij niet heeft gezien door wie hij is geslagen, dat hij daarbij een aantal tanden is kwijtgeraakt en dat hij pas de dag daarna is gearresteerd door de politie. Eiser heeft in dit verband derhalve tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

Voorts neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser na zijn ontsnapping naar eigen zeggen enkele maanden zonder problemen in heeft verbleven en dat het twee jaren heeft geduurd voordat hij de bescherming heeft ingeroepen tegen de door hem gestelde vervolging. Het standpunt van verweerder, inhoudende dat de geloofwaardigheid van de door eiser gestelde vrees voor vervolging door deze omstandigheden is aangetast, acht de rechtbank niet onredelijk. Het voorgaande leidt de rechtbank tot het oordeel - gelet op de hiervoor genoemde eis dat van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan - dat verweerder het asielrelaas van eiser in redelijkheid niet geloofwaardig heeft kunnen achten. Verweerder heeft om die reden dan ook in redelijkheid kunnen oordelen dat eiser door middel van dit asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor de door hem gevraagde vergunning vormen.

De rechtbank ziet zich voorts gesteld voor de vraag of de uitzetting van eiser, gelet op zijn medische situatie, een schending van artikel 3 van het EVRM zal opleveren. Volgens rechtspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) in de uitspraak van 2 mei 1997 in de zaak St. Kitts (nr. 146/1996/767/964, RV 1997, 70) en van 6 februari 2001 in de zaak Bensaid (nr. 44599/98, JV 2001/103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM.

Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. De rechtbank stelt in dat verband vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser lijdt aan een terminale nierinsufficiëntie en dat het uitblijven van de hiervoor noodzakelijke behandeling in de vorm van hemodialyse en medicatie hem in een direct levensbedreigende medische situatie zal brengen. Hieruit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat de medische situatie van eiser zodanig is dat uitzetting van eiser een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen opleveren. Weliswaar is in het BMA-advies desgevraagd ontkend dat eiser zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt, doch deze kwalificatie is naar het oordeel van de rechtbank onmiskenbaar slechts het resultaat van de medische behandeling die eiser hier te lande ontvangt. Het BMA-advies stelt immers eveneens buiten twiifel dat stopzetting van die behandeling voor eiser tot een direct levensbedreigende situatie zal leiden. Dit laat naar het oordeel van de rechtbank geen andere conclusie toe dan dat eiser wel degelijk lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en levensbedreigend stadium, zodat zijn medische situatie binnen de reikwijdte van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt. Voor dit oordeel vindt de rechtbank ook steun in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 november 2005 (LJN AU7219).

Gelet op de hiervoor genoemde criteria voor het aannemen van een schending van artikel 3 van het EVRM in verband met de medische toestand van de vreemdeling, ziet de rechtbank zich in deze zaak derhalve vervolgens gesteld voor de vraag of de voor eiser noodzakelijke medische voorzieningen in Ghana aanwezig zijn. In dat verband overweegt de rechtbank dat de voornoemde uitspraak van het EHRM in de zaak Bensaid met zich brengt dat de omstandigheid dat de medische voorzieningen in het ontvangende land onder minder gunstige omstandigheden toegankelijk zijn dan in het uitzettende land, niet doorslaggevend is voor het aannemen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit is door verweerder ook in het bestreden besluit gesteld. Ook blijkt uit meergenoemde uitspraak dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen indien de kans op het niet ontvangen van adequate medische hulp in het ontvangende land voor een groot deel speculatief is.

De rechtbank is echter van oordeel dat het door eiser in dit verband gestelde veel verder strekt dan het voorgaande. Eiser stelt immers dat hemodialyse in Ghana voor hem feitelijk niet toegankelijk is en dat de door verweerder genoemde behandelmogelijkheid derhalve louter theoretisch is. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat uitzetting in een dergelijke situatie wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM zal kunnen opleveren. Indien vaststaat dat de enige bestaande behandelmogelijkheid in Ghana voor eiser feitelijk niet toegankelijk is, zal eiser - gelet op zijn medische toestand - na aankomst in Ghana immers op zeer korte termijn komen te overlijden. Uitzetting zou dan in strijd kunnen zijn met het absolute verbod dat artikel 3 van het EVRM beoogt te bieden, mits voldaan is aan de overige uit de rechtspraak van het EHRM voortvloeiende criteria. Dit heeft verweerder miskend door de door eiser gestelde omstandigheden in het bestreden besluit af te doen als zijnde niet relevant voor de beoordeling een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft in dit verband derhalve een onjuist toetsingskader aangelegd, waardoor het bestreden besluit in zoverre niet op een deugdelijke motivering berust. Om die reden is het bestreden besluit in strijd met het bepaalde in artikel 3:46 van de Awb.

De rechtbank ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of eiser zijn stelling, inhoudende dat de hemodialyse voor hem in Ghana feitelijk niet toegankelijk is, aannemelijk heeft gemaakt. De rechtbank overweegt in dat verband dat eiser zijn stelling heeft onderbouwd door middel van diverse publicaties, waarvan de inhoud niet door verweerder is weersproken. Uit de door eiser overgelegde informatie van de website www.globaldialysis.com en van de Wereldbank blijkt dat het door verweerder genoemde centrum voor hemodialyse de enige behandelmogelijkheid biedt voor een bevolking van 22,1 miljoen inwoners. Voorts blijkt uit het door eiser overgelegde artikel uit het medische vakblad *Nephrology Dialysis Transplantation* van 11 oktober 2006 (Oxford Journals, 2006), getiteld "How to tackle the avalanche of chronic kidney disease in sub-Saharan Africa: the situation in the Democratic Republic of Congo as an example" dat de overgrote meerderheid van patiënten met chronische nierziekten in de Afrikaanse landen ten zuiden van de Sahara (waar Ghana onder moet worden begrepen) komen te overlijden wegens gebrek aan medische behandeling. Uit dit artikel blijkt eveneens dat de kosten voor een enkele dialysebehandeling minimaal \$ 100,- bedragen en dat patiënten die kosten geheel zelfstandig dienen te dragen. Gelet op het feit dat eiser ten tijde van deze uitspraak driemaal per week dialyse dient te ondergaan - zoals door eiser is gesteld en door verweerder niet is weersproken - zal eiser voor de behandeling een bedrag van minimaal \$ 300,- per week moeten betalen. Door verweerder is evenmin weersproken dat eiser niet beschikt over de financiële middelen daarvoor.

De rechtbank van oordeel dat eiser door het voorgaande aan te dragen alles heeft gedaan wat redelijkerwijs van hem gevergd kon worden om aannemelijk te maken dat de hemodialysmogelijkheid in Ghana voor hem feitelijk niet toegankelijk is. Als gevolg hiervan had het naar het oordeel van de rechtbank op de weg van verweerder gelegen om aannemelijk te maken dat de door hem genoemde behandelmogelijkheid voor eiser niet louter theoretisch is. Verweerder heeft de stelling van eiser echter niet inhoudelijk weersproken, maar slechts gesteld dat dit niet relevant is voor de beoordeling. De rechtbank zal om die reden uitgaan van de situatie zoals die door eiser is gesteld.

Nu uit het voorgaande voortvloeit dat ervan moet worden gegaan dat eiser lijdt aan een ziekte in een in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium en voor hem in Ghana geen medische voorzieningen aanwezig zijn, had verweerder - gelet op de hiervoor genoemde rechtspraak van het EHRM - dienen te onderzoeken of voor eiser na terugkeer in Ghana sociale opvang beschikbaar is. Nu uit het bestreden besluit niet blijkt dat verweerder een dergelijk onderzoek heeft uitgevoerd, heeft verweerder gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 3:2 van de Awb.

Al het voorgaande brengt met zich dat het beroep van eiser gegrond zal worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en verweerder worden opgedragen om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

De rechtbank acht voorts termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiser in verband met de onderhavige procedure redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) vastgesteld op het in rubriek III vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van eiser twee punten zijn toegekend (voor het indienen van het beroepschrift en het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

De rechtbank stelt vast - onder verwijzing naar artikel 29 van de Wet op de rechtsbijstand - dat op de datum van deze (eind)uitspraak de eventueel voor het onderhavige beroep verleende toevoeging niet is overgelegd, zodat toepassing van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb achterwege blijft.

Ter voorlichting van eiser merkt de rechtbank nog op dat de gegrondverklaring van het beroep en de vernietiging van het bestreden besluit niet betekent dat hij op alle onderdelen van het beroep gelijk heeft gekregen. Uit het voorgaande blijkt dat de rechtbank een aantal beroepsgronden ondubbelzinnig heeft verworpen. Indien eiser zich niet kan verenigen met de verwerping van deze beroepsgronden en wil voorkomen dat dit oordeel van de rechtbank in rechte komt vast te staan, zal hij, ondanks de gegrondverklaring van het beroep, tegen deze uitspraak tijdig hoger beroep moeten instellen.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:72, en 8:75 van de Awb, beslist als aangegeven in rubriek III.

III. BESLISSING

De rechtbank:

- I. verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- II. draagt verweerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
- III. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,00, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiser dient te betalen.

Aldus gedaan door R.M.M. Kleijkers in tegenwoordigheid van A.J.H. Bosgoed als griffier en in het openbaar uitgesproken op 26 mei 2008.

w.g. A. Bosgoed

w.g. R. Kleijkers

Voor eensluidend afschrift,
de griffier,



Verzonden:

26 MEI 2008

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleevers
Fortuijn advocaten
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrenghe Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 JUN 2008	
200804797	
BEHANDELD: 00:	PAR:

onze ref. GH/JH/51009763

uw ref. -

inzake . (IND nr. 0601.16.0022)

G.M.H. Hoogvliet

Advocaat

t (070) 515 37 03

f (070) 515 30 91

gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

23 juni 2008

Hoogedelgestrenghe heer,

Namens de staatssecretaris, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit hogerberoepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. drs. A. van der Toorn.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

**DE STAATSSECRETARIS VAN
JUSTITIE**

(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag),
a p p e l l a n t,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 JUN 2008	
Van:	
Aan:	
BEHANDELD:	

verblijvende te
v e r w e e r d e r,
gemachtigde: mr. drs. A. van der Toorn,
advocaat te Roermond
(Postbus 71, 6040 AB Roermond)

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Maastricht, van 26 mei 2008, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 07/36110).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 19 september 2007 gegrond verklaard, is het besluit van 22 augustus 2007 vernietigd, is de staatssecretaris opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in de uitspraak en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij beschikking van 22 augustus 2007 is de aanvraag van verweerder tot verlening van een verblijfsvergunning asiel ex artikel 28 Vw 2000 afgewezen.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de derde alinea op bladzijde 4 van de bestreden uitspraak:

“Hieruit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat de medische situatie van eiser zodanig is dat uitzetting van eiser een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen opleveren.”

Iets verder overweegt de rechtbank in diezelfde alinea, evenzeer ten onrechte:

“Dit laat naar het oordeel van de rechtbank geen andere conclusie toe dan dat eiser wel degelijk lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en levensbedreigend stadium, zodat zijn medische situatie binnen de reikwijdte van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt. Voor dit oordeel vindt de rechtbank ook steun in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van Raad van State van 23 november 2005 (...).”

- 2.2 In de eerste alinea op bladzijde 5 van de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank:

“De rechtbank is echter van oordeel dat het door eiser in dit verband gestelde veel verder strekt dan het voorgaande. Eiser stelt immers dat hemodialyse in Ghana voor hem feitelijk niet toegankelijk is en dat de door verweerder genoemde behandelmogelijkheid derhalve louter theoretisch is. Anders dan

verweerder is de rechtbank van oordeel dat uitzetting in een dergelijke situatie wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen opleveren. Indien vaststaat dat de enige bestaande behandelmogelijkheid in Ghana voor eiser feitelijk niet toegankelijk is, zal eiser – gelet op zijn medische toestand – na aankomst in Ghana immer op zeer korte termijn komen te overlijden. Uitzetting zou dan in strijd kunnen zijn met het absolute verbod dat artikel 3 van het EVRM beoogt te bieden, mits voldaan is aan de overige uit de rechtspraak van het EHRM voortvloeiende criteria. Dit heeft verweerder miskend door de door eiser gestelde omstandigheden in het bestreden besluit af te doen als zijnde niet relevant voor de beoordeling (van: gmhh) een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft in dit verband derhalve een onjuist toetsingskader aangelegd, waardoor het bestreden besluit in zoverre niet op een deugdelijke motivering berust. Om die reden is het bestreden besluit in strijd met het bepaalde in artikel 3:46 van de Awb.”

Met name met de gecursiveerde gedeelten van deze rechtsoverweging kan de staatssecretaris zich niet verenigen.

- 2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de derde alinea op bladzijde 5 van de bestreden uitspraak:

“De rechtbank (is: gmhh) van oordeel dat eiser door het voorgaande aan te dragen alles heeft gedaan wat redelijkerwijs van hem geleverd kon worden om aannemelijk te maken dat de hemodialysemogelijkheid in Ghana voor hem feitelijk niet toegankelijk is. Als gevolg hiervan had het naar het oordeel van de rechtbank op de weg van verweerder gelegen om aannemelijk te maken dat de door hem genoemde behandelmogelijkheid voor eiser niet louter theoretisch is. Verweerder heeft de stelling van eiser echter niet inhoudelijk weersproken, maar slechts gesteld dat dit niet relevant is voor de beoordeling. De rechtbank zal om die reden uitgaan van de situatie zoals die door eiser is gesteld.”

- 2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in de vierde alinea op bladzijde 5 van de bestreden uitspraak:

“Nu uit het voorgaande voortvloeit dat ervan moet worden uitgegaan dat eiser lijdt aan een ziekte in een (.....) vergevorderd en direct levensbedreigend stadium en voor hem in Ghana geen medische voorzieningen aanwezig zijn, had verweerder – gelet op de hiervoor genoemde rechtspraak van het EHRM – dienen te onderzoeken of voor eiser na terugkeer in Ghana sociale opvang beschikbaar is. Nu uit het bestreden besluit niet blijkt dat verweerder een dergelijk onderzoek heeft uitgevoerd, heeft verweerder gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 3:2 van de Awb.

- 2.5 Gegrondbevinding van de bezwaren van de staatssecretaris tegen genoemde uitspraak vitieert ook het overwogene in de laatste alinea op bladzijde 5 en de eerste alinea op bladzijde 6.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 De voor de staatssecretaris onwelgevallige onderdelen van de bestreden uitspraak hebben betrekking op de vraag of – kort gezegd – de medische situatie waarin verweerder zich bevindt, tot toelating had moeten leiden op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000 in relatie tot artikel 3 EVRM.
- 3.2 Algemeen wordt aangenomen dat een vreemdeling die met uitzetting wordt bedreigd, in beginsel geen recht kan claimen om in het land dat hem wil uitzetten voortgezet te verblijven om daar medische, sociale of andere zorg te continueren. Alleen in uitzonderlijke omstandigheden kan uitzetting in het licht van dwingende humanitaire omstandigheden schending van artikel 3 EVRM opleveren.

Zie:

- EHRM 24 juni 2003 (Henao/Nederland), JV 2004, 126, blz. 406 l.k.

Vgl. ook:

- EHRM 2 mei 1997 (D./Verenigd Koninkrijk, St. Kitts), NJ 1998, 582;
- EHRM 6 februari 2001 (Bensaid/Verenigd Koninkrijk), JV 2001, 103;
- EHRM 20 januari 2004 (Meho e.a./Nederland), JV 2004, 127;
- EHRM 16 maart 2004 (Nasimi/Zweden), JV 2004, 224;
- EHRM 22 juni 2004 (Ndangoya/Zweden), JV 2004, 442;
- EHRM 29 juni 2004 (Salkic e.a./Zweden), JV 2004, 371.

- 3.3 Behoudens in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 2 mei 1997 is in geen enkele uitspraak aangenomen dat uitzetting in verband met de (soms zeer ernstige) medische problemen strijd zou opleveren met artikel 3 EVRM.
- 3.4 Aan de hiervoor in onderdeel 3.2 opgenomen opsomming van uitspraken van het EHRM kan een recente uitspraak van de Grote Kamer van het EHRM worden toegevoegd, en wel de uitspraak van 27 mei 2008 in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk (26565/05).

Een kopie van deze uitspraak is als **bijlage 2** aangehecht.

Deze uitspraak betrof een vreemdelinge uit Oeganda die HIV-positief was en dientengevolge ernstig ziek was geworden. Door de behandeling die zij hangende de beoordeling van haar verblijfsaanspraken in het Verenigd Koninkrijk had verkregen, was haar medische situatie gestabiliseerd. Hoewel op zichzelf behandeling in Oeganda

niet onmogelijk was, stelde de desbetreffende vreemdelinge dat zij zich in het land van herkomst geen behandeling kon veroorloven. Duidelijk was dat bij het wegvallen van de behandeling haar medische situatie snel zou verslechteren en dat het staken van de behandeling uiteindelijk haar dood tot gevolg zou hebben. Het Hof somt de belangrijkste uitspraken die in vergelijkbare gevallen eerder zijn gedaan op en plaatst die uitspraken in een bepaald kader. Het overweegt (rov. 34) dat sinds de uitspraak van 2 mei 1997 het Hof nooit meer heeft geoordeeld dat een verwijdering in verband met de medische situatie van een vreemdeling strijdig was met artikel 3 EVRM.

- 3.5 Uit de samenvatting van het Hof van zijn eerdere jurisprudentie blijkt dat het Hof in feite de vraag of een behandeling in concreto voor de desbetreffende vreemdeling beschikbaar is steeds in het midden laat. Uit de samenvatting van de feitelijke situatie blijkt dat veelal naar voren is gebracht dat weliswaar sprake is van een theoretische beschikbaarheid van behandeling, maar de facto niet, met name vanwege de daaraan verbonden hoge kosten. In rov. 42 stelt het Hof dat het feit dat de omstandigheden waarin de vreemdeling zich bevindt, inclusief zijn of haar levensverwachting, significant zou worden teruggebracht als hij of zij zou worden verwijderd op zichzelf niet voldoende is om te kunnen spreken van een inbreuk op artikel 3 EVRM. Daarvan is slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake. In de St. Kitts-zaak waren die bijzondere omstandigheden gelegen in het feit dat de vreemdeling al in een kritieke fase van zijn ziekte was en "appeared to be close to death", dit gecombineerd met het feit dat verpleging en medische zorg niet was gegarandeerd en er geen familie was die voor opvang of zorg wilde zorgdragen. Uit rov. 43 blijkt dat het Hof weliswaar de mogelijkheid openhoudt dat ook in andere gevallen sprake zou kunnen zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden, maar dat het Hof tot uitgangspunt neemt dat de drempel hoog moet blijven. Uit rov. 44 blijkt dat het Hof daarbij acht slaat op de consequenties van het verlagen van de drempel. Uit rov. 45 blijkt dat de benadering van het Hof niet alleen geldt in gevallen waarin sprake is van een HIV-besmetting, maar ook in situaties van andere ernstige aandoeningen. Ondanks het feit dat het Hof aanneemt dat de levenskwaliteit en levensverwachting zullen worden beïnvloed door de uitzetting, constateert het Hof dat de desbetreffende vreemdelinge op het moment van beoordeling zich niet in een kritieke fase van haar ziekte bevindt. Het Hof constateert dat de snelheid waarmee de gezondheidssituatie zal verslechteren en de mate waarin zij wellicht in staat zal zijn om toch toegang tot medische behandeling te krijgen, inclusief de hulp van familieleden, een zekere mate van speculatie in zich heeft. Met een ruime meerderheid beslist het Hof dat geen sprake is van schending van artikel 3 EVRM.

- 3.6 Het is inmiddels standaard jurisprudentie van uw Afdeling – in lijn met de jurisprudentie van het Hof – dat uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, kan leiden tot schending van artikel 3

EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan – aldus uw Afdeling – slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

Zie:

- ABRS 1 november 2002, JV 2002, 447;
- ABRS 18 december 2002, JV 2003, 49;
- ABRS 23 februari 2003, JV 2003, 164;
- ABRS 16 juli 2003 (200303371/1; bijlage bij het verweerschrift in eerste instantie);
- ABRS 12 februari 2004 (200305928/1; **bijlage 3**);
- ABRS 8 november 2005, JV 2005, 477;
- ABRS 23 november 2005 (200506808/1; **bijlage 4**);
- ABRS 26 juli 2007 (20070203/1; **bijlage 5**);
- ABRS 26 juli 2007, JV 2007, 443;
- ABRS 12 februari 2008, JV 2008, 138.

3.7 De uit de bestreden uitspraak blijkende opvatting van de rechtbank is naar de mening van de staatssecretaris niet in overeenstemming te brengen met de jurisprudentie van het EHRM en van uw Afdeling. In het bestreden besluit, waaraan advisering van het BMA ten grondslag ligt, is op goede gronden geconcludeerd dat er (nog) geen gronden bestaan voor verblijfsaanvaarding en dat er geen sprake is van schending van artikel 3 EVRM.

3.8 Met name ook uit het hiervoor besproken, recente arrest van het EHRM blijkt dat de vraag of sprake is van lijden aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium niet moet worden beoordeeld aan de hand van speculaties over wat in de nabije toekomst het geval zou kunnen zijn.

Zie:

- rov. 47 en rov. 50.

Zie ook:

- rov. 2.1.3 van uw eerder genoemde uitspraak van 23 november 2005.

3.9 Naar de huidige omstandigheden gemeten kan derhalve niet tot uitgangspunt worden genomen dat verweerder thans lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

3.10 Zoals reeds opgemerkt, verlangt het EHRM niet dat in vergelijkbare gevallen komt vast te staan dat de in dit geval niet betwiste behandelmogelijkheid in het land van herkomst ook daadwerkelijk voor de desbetreffende vreemdeling beschikbaar is. De

rechtbank lijkt in dit kader verdergaande eisen te stellen, hetgeen niet kan worden aanvaard.

- 3.11 In het voornemen van 13 juli 2007 wordt inderdaad gesteld dat de toegankelijkheid van de gewenste medische behandelingen in dit kader niet relevant is. Deze stelling is wellicht te boud. In het bestreden besluit van 22 augustus 2007 worden aan dit aspect echter nog nadere opmerkingen gewijd. Ook die opmerkingen moeten bij de beoordeling worden betrokken. Als de besluitvorming in haar geheel wordt bezien, kan niet worden gesteld dat zij in strijd is met de wijze waarop het EHRM soortgelijke vraagstukken pleegt te benaderen en nog immer benadert.
- 3.12 Zoals het Hof ook opmerkt, is de vraag wat bij eventuele terugkeer wel en niet tot de mogelijkheden behoort, tot op zekere hoogte speculatief. Het is dan ook niet zo zinvol om bijvoorbeeld betekenis toe te kennen aan het gegeven dat niet expliciet de stelling is weersproken dat verweerder geen middelen heeft om behandeling te bekostigen. De opvatting van de rechtbank dat het in de gegeven omstandigheden van het geval op de weg van de staatssecretaris lag om aannemelijk te maken dat de behandelmogelijkheid niet louter theoretisch is, kan niet worden teruggevoerd op eisen die voortvloeien uit de hiervoor aangehaalde jurisprudentie van het EHRM en uw Afdeling.
- 3.13 Blijkens de BMA-adviezen bevond verweerder zich ten tijde van de advisering niet in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte. Er is geen reden die constatering niet tot uitgangspunt te nemen. Uit de informatie blijkt tevens dat er een behandelmogelijkheid is. Ten slotte blijkt uit de advisering dat verweerder in staat wordt geacht te reizen. Daaraan is echter toegevoegd dat de arts van het BMA aanwijzing heeft dat enige medische voorzieningen voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is. Tijdens de reis moet verweerder zijn medicatie kunnen nemen. Hij moet na aankomst in het land van herkomst daar ook mee kunnen doorgaan. Ook dient de behandeling van verweerder zodanig te worden overgedragen, dat de mogelijkheid tot dialyse daadwerkelijk geregeld is. Uit het voornemen blijkt dat die gestelde voorwaarden namens de staatssecretaris ook zijn onderkend. Op voorhand kan niet worden aangenomen dat aan die voorwaarden in geen enkel opzicht zal kunnen worden voldaan. Uit niets blijkt dat de rechtbank dit bij haar beoordeling heeft betrokken.
- 3.14 Het is in beginsel aan de vreemdeling en eventueel betrokken instanties om de nodige inspanningen te verrichten teneinde te bewerkstelligen dat aan de door de arts van het BMA gestelde voorwaarden kan worden voldaan.

Terzijde zij erop gewezen dat, als in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval geconcludeerd moet worden dat de desbetreffende vreemdeling inderdaad al het mogelijke heeft gedaan om aan

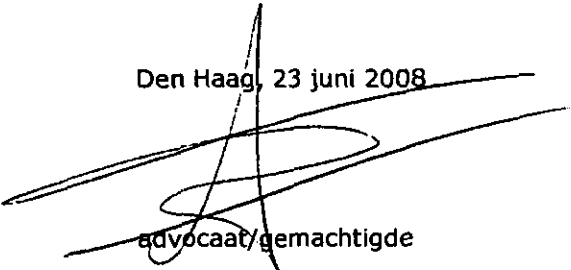
de voorwaarden te voldoen en toch moet worden geconcludeerd dat een en ander niet realiseerbaar is, in voorkomend geval een verblijfsvergunning kan worden verleend op basis van het zogenaamde buitenschuldbeleid (zie: VC 2000, hoofdstuk B14/3.2.2.3).

- 3.15 De rechtbank is ten onrechte tot de conclusie gekomen dat het bestreden besluit de toetsing in rechte niet kan doorstaan. In het licht van de jurisprudentie van het EHRM kan niet worden gesproken van zeer uitzonderlijke omstandigheden. Bovendien is er geen aanleiding te veronderstellen dat de staatssecretaris zich niet gebonden acht aan de door de arts van het BMA gestelde voorwaarden voor het kunnen reizen. De rechtbank heeft derhalve het bestreden besluit ten onrechte vernietigd.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande volgt dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het bij de rechtbank ingestelde beroep.

Den Haag, 23 juni 2008


advocaat/gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 33
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009763
referentie	IND-0601.16.0022

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 05/20576 en 05/20569 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Breda, van 5 juli 2005 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 augustus 2004 heeft appellant (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om verlenging van de geldigheidsduur van de aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen en tevens de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 3 mei 2005 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juli 2005, verzonden op 6 juli 2005, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda (hierna: de voorzieningenrechter), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de minister opgedragen een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 augustus 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 augustus 2005 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 november 2005, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. W.A. Venema, advocaat te Rijsbergen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De minister klaagt dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat uitzetting van de vreemdeling in strijd komt met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), heeft miskend dat diens ziekte zich niet in een levensbedreigend stadium bevindt.

2.1.1. De voorzieningenrechter heeft overwogen dat sprake is van uitzonderlijke omstandigheden en dwingende redenen van humanitaire aard, omdat de levensbedreigende ziekte, waaraan de vreemdeling lijdt, zich weliswaar nog niet in een terminale fase bevindt, doch dat slechts het resultaat is van een goede medische behandeling hier te lande en zich bij het staken daarvan naar verwachting binnen afzienbare tijd, rond zes maanden, ernstige lichamelijke schade zal voordoen, zodat bij uitzetting naar Somalië, waar de vreemdeling de noodzakelijke medische behandeling niet zal kunnen krijgen en waar evenmin sociale opvang aanwezig is, sprake is van een directe levensbedreiging.

2.1.2. De Afdeling verstaat de uitspraak aldus, dat deze overweging ziet op mogelijke uitzetting als gevolg van de ongewenstverklaring, waardoor aan de vreemdeling geen verblijfsvergunning asiel verleend kan worden.

Volgens de rechtspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens kan uitzetting, als waartoe het besluit van 3 mei 2005 kan leiden, in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 november 2005 in zaak no. 200507278/1, ter voorlichting van partijen aangehecht), blijkt uit die rechtspraak dat van zodanige omstandigheden slechts sprake kan zijn, als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.1.3. Volgens de nota van het Bureau Medische Advisering van 9 juli 2004 leed de vreemdeling ten tijde van het besluit van 3 mei 2005 niet aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Evenmin blijkt daaruit dat diens uitzetting direct tot een levensbedreigende medische situatie zal leiden. Mitsdien heeft de minister niet aannemelijk gemaakt behoeven te achten dat sprake is van zodanige omstandigheden, dat de eventuele uitzetting van de vreemdeling een behandeling, als bedoeld in artikel 3 van het EVRM oplevert, waardoor zijn ongewenstverklaring achterwege moet blijven.

2.1.4. De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Gelet hierop, behoeft hetgeen overigens is aangevoerd geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van de minister alsnog ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 5 juli 2005 in zaak nos. AWB 05/20576 en 05/20569;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R.W.L. Loeb, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Loeb
Voorzitter

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 november 2005

210.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,